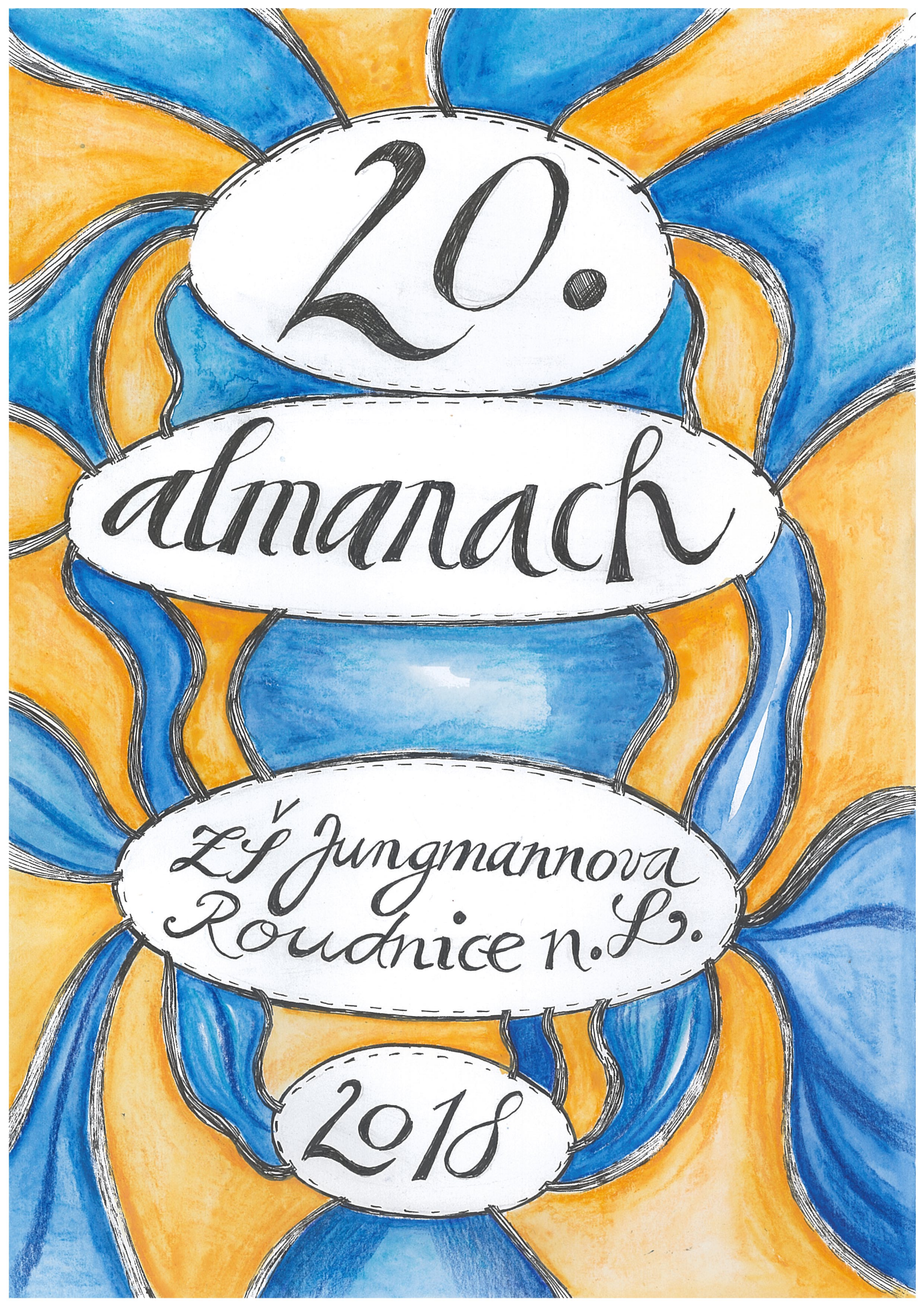

20.

almanach

ZŠ Jungmannova
Roudnice n. L.

2018

OBSAH

Úvod

Drobnosti - variace na číslo 20

1. Perličky

2. Pohádky

3. Popisy - předmětů

- obrazů

- pracovního postupu

- osob

- krajin

4. Charakteristiky - Člověk, kterého mám rád/ráda

- literárních postav

- Naše třída před zrcadlem

5. Vypravování

6. Úvahy - přísloví

- Moje budoucí povolání

- Čím bych chtěla být?

7. Líčení

8. Soutěže - Olympiáda z českého jazyka

- „Říp - symbol české státnosti“

Seznam použitých obrázků a jména jejich autorů

Úvod

Toto je již **DVACÁTÉ** vydání Almanachu žákovských prací Základní školy Jungmannova 660 v Roudnici n.L.

Letošní soubor jsme sestavili ze slohových prací žáků několika tříd 1. a všech ročníků 2. stupně. Ve všech textech najdeme sílu individuálního sdělení, krásu mateřského jazyka a zároveň i kouzlo přítomného okamžiku, který je neopakovatelný.

Pravidelné publikování literárních prací našich studentů se stalo tradicí, která je svým způsobem ojedinělá počtem nadaných přispěvatelů, ochotných jít s kůží na trh a odhalit často své nejnítější pocity. Je zajímavé každým rokem sledovat vývoj a vyzrání mladých autorů a objevovat nové talenty.

Výtvarná složka obsahuje výtvary žáků z různých tříd 2.stupně.

Přáli bychom si, aby se Vám i tento výtisk líbil a abyste se při čtení jednotlivých příspěvků dobře pobavili.

Autoři

DROBNOSTI - VARIACE NA ČÍSLO 20

D - dort, duha, dáma, duch, dějepis, dobrota, domov, drak, den, dům, délka, duha, dvojka - **D**

V - Vánoce, vidle, vydra, viola, vůně, višně, Venda, víno, vidlička, verze, vrata, výr, věno - **V**

A - ananas, Alena, angrešt, Alfons, archa, Adam, antika, Albert, avokáda, Amerika, auto - **A**

C - Cecil, citron, Cyril, cesta, Cecilka, citát, Carda, cibule, cedník, cejch, ceník, cíl, cín - **C**

E - energie, Edita, ementál, Emil, euro, Elena, elipsa, Erik, etapa, estetika, erb, Evropa - **E**

T - telefon, Teodor, tábor, trní, táta, Tomáš, trdelník, tabák, Tamara, tělocvik, tisk, tým - **T**

Pepíček našel poklad. Bylo v něm 50 zlatých dukátů. Pepíček si vzal 30 z nich. Když přišel domů, zbývajících 20 dukátů dal své sestře. O týden později mu maminka dala 10 zlatých dukátů. Když přišel do školy, jeho kamarád Franta potřeboval půjčit 20 mincí. Kolik mu jich zbylo?

$$2 \cdot 2 \cdot 2 \cdot 10 - 60 = ???$$

Šlo třicet trpaslíků. Na rozcestí se rozdělili na dvě půlky stejného počtu. Pět z každé skupiny se vrátilo domů. Kolik trpaslíků zbylo?

D (jako břicho) **V** (jako klín) **A** (jako stan) **C** (jako měsíc) **E** (jako hrábě) **T** (jako sloup)

1. PERLIČKY

Český jazyk

Mluvnice

Z olympiády v ČJ

- Doplňit vhodné pojmenování části lidského těla:

Má ... **chobot** jako netopýr / jako slon (správně uši)

Má ... **prsty, ústa** jako noty na buben / jako perličky (správně zuby)

Má ... **prsty** jako dráty do betonu/ jako srnka (správně nohy)

- Užít správný tvar slova:

Psi byli **onitam**(správně titam)

Zkratky

FAMU – Filmová a muzikálová univerzita

- Filmové akademické umění
- Farmaceut(správně Filmová akademie múzických umění)

ČVUT - České vysoké učiliště (správně České vysoké učení technické)

OSN - státní strana (správně Organizace spojených národů)

MŠMT - Mezinárodní škola mládeže a tělovýchovy

(správně Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy)

ZD - zdravotnictví (správně Zemědělské družstvo)

Odvozená slova

Krejčí - žena je krejčířka nebo krejčice

Lékař - žena je lékárnice

- Napiš základové slovo:

Mlékárna – továrna na mlýko (správně mléko)

Prádelník – věšák na prádlo (správně prádlo)

Složená slova

Štěrka a písek – písčostěrka (správně štěrkopísek)

Rovný a voda – rovnovodný, rovnávoda (správně vodorovný)

Starý pramen – pramenostarý (správně staropramen)

Sloh

Z popisu

- Velikost pusy má celkem velkou.
- Můj kamarád je mužského přirození a nedávno oslavil 13. narozeniny.

Literatura

- Bible se dělí na **Starý** a **Mladý** zákon (správně Starý a Nový zákon).
- Noe vzal na svou archu od každého zvířete **muže a ženu**. Všechna zvířata zachránil s pomocí **racka**. (správně samce a samici, holubice)
- J.A.Komenský je označován jako **Otec škol** (správně Učitel národů). Vytvořil tato díla: **Svět atlas a ráj srdce** (správně Labyrint světa a ráj srdce), **Výbor diktatur** (správně Velká didaktika), **Orbis/kniha zvířat** (správně Orbis pictus), **Jazyková brána otevřená** (správně Brána jazyků otevřená).
- Jedna z knih K.Maye se jmenuje **Jezero na stříbrném jezeře** (správně Poklad na stříbrném jezeře).
- Jméno autora : **Jan Vojta Sládek / Jan Věchet Sládek** (správně Josef Václav Sládek)

Hudební výchova

- J.S.Bach – název díla – **Temperamentní/ temperantní klavír** (správně Temperovaný klavír)
- W.A.Mozart řekl: „Mí pražští lidé mi rozumí“ (správně „Mí Pražané mi rozumějí“). Složil tato díla : **Malá mořská mše / Půlnoční hudba** (správně Malá noční hudba) **Zlatá / čarovná píšťala** (správně Kouzelná flétna) **Giovanniho svatba** (správně Don Giovanni, Figarova svatba) **Relikvie** (správně Rekviem)
- **A.Dvořák – Aleš Dvořák** (správně Antonín Dvořák) složil symfonii s názvem **Z Národního světa** (správně Z Nového světa)
- L.Janáček – **Lubomír / Luboš / Ludmil / Ladislav / Ludvík Janáček** (správně Leoš Janáček)
- Slavný český skladatel se jmenoval Kryštof **Harchant z Bezdrůžic a Vilhartic** (správně Kryštof Harant z Polžic a Bezdrůžic)
- Housle, viola, violoncello a kontrabas jsou **houslové** nástroje (správně smyčcové)

Různé

- Ot. Co jsou hnidy?

Odp. **Materiál, z kterého se staví termiště** (správně vajíčko vši)

- Ot. Který známý loupežník byl vězněn na hradě Špilberk? Odp. Rumcajs.

Ne, to je pohádková postavička od Václava Čtvrťky. Napovím vám.

Jeho jméno začíná na B... Odp. **Babiš** (správně Babinský)

- Ot. Jaký je tvar Země?

Odp. Je to **koule, u pólůzaoblená.**

- V roce 1492 objevil Ameriku **Robinson Kruso** (správně Kryštof Kolumbus).
- Kanada – doplň název – Velké opičí **lidi** (správně jezero), Pobřežní **hlídka** (správně pásmo)
- Ot. Kdo tvoří původní obyvatelstvo Kanady ?

Odp. **Ředitel a prezident** (správně Indiáni a Inuité).

- Ot. Co to je měřítko mapy?

Odp. **Ukazuje z výšky, jak je vysoko** (správně poměr velikosti zobrazení na mapě)

- Urči druh pohoří : kerné a **vráskovité** (správně vrásové)
- Uveď celý název Británie : **Spojené království královny a Severního moře**

(správně Spojené království Anglie, Skotska a Severního Irska)

- **Grampiany**= to je šampaňské
- Ot. Jak se nazývá toto území? **Mořský kras** (správně Moravský kras)
- Ot. Co se těžilo v Kutné Hoře ve 14. století?

Odp. Ropa (správně stříbro)

2. POHÁDKY

O čarodějovi

Za devatero horami a řekami byl mocný čaroděj a ten měl kouzelnou knihu, hůlku a kouli. Jednoho dne pozval král čaroděje do paláce, aby splnil tři úkoly. Měl přemoci draka, obra a přinést vzácnou květinu. Šel tedy nejprve na draka a už byl skoro u něj, ale drak ho uviděl. Čaroděj se schoval a zezadu mu skočil na záda a mečem mu usekl hlavu. Za několik dnů se vypravil na obra. Obr ho ale chňapl a uvěznil do žaláře. Čaroděj přemýšlel. „Jak se odtud mám dostat? Jsem přece čaroděj a můžu odčarovat mříže a obra zabít.“ Povedlo se. Pak šel hledat vzácnou květinu. Hledal a hledal a pak ji uviděl na louce. Utrhl ji a šel ke králi. Ten mu dal bohatou odměnu a potom žil čaroděj šťastně až do smrti.

Jan Vaic, 3.A

Tři přání

Jednou ráno si princ Bajaja vyrazil do lesa. Našel láhev a když ji otevřel, vyskočil na něj Džin. „Splním ti tři přání,“ povídá Džin, „já jsem až z Afriky.“ „Moje první přání je, abych byl slavný.“ Džin začal kouzlit a příští den byl Bajaja opravdu slavný. „Moje druhé přání je, abych byl bohatý.“ Za tři dny byl princ bohatý. „Moje třetí přání je nejlepší. Přál bych si kopec dobré zmrzliny.“ A dostal ji. Zazvonil zvonec a pohádky je konec.

Matěj Klepáč, 3.A

O hodném čaroději

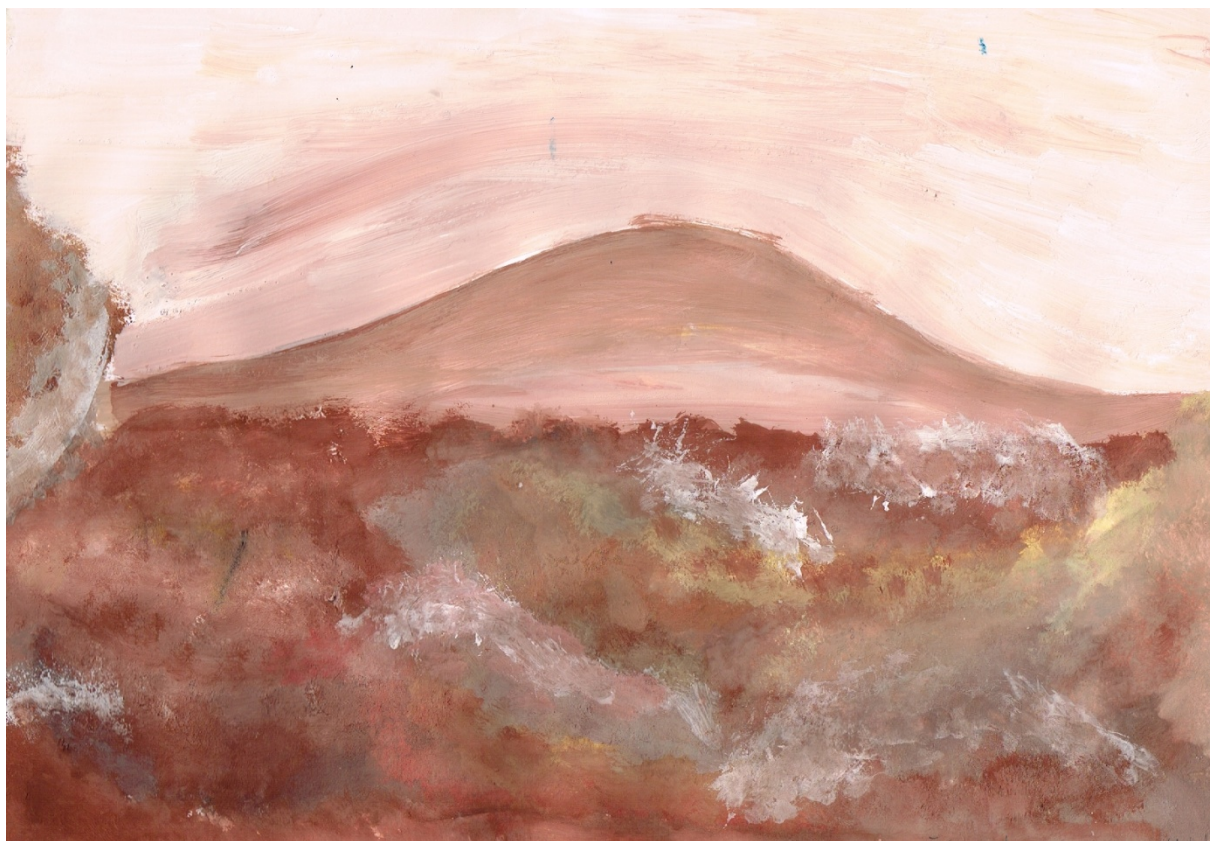
V lese temném žil zbytek zlých čarodějnic. Lidé se bili za svobodu a pokoj od těch čarodějnic, aby kdyby nepřišli rytíři, tak by je nezahnali. Čarodějnice toužily po pomstě, plánovaly útok. Jenže rytíři šli za čarodějem, který jim poradil a dal jim ohnivou kouli. A tak s pomocí čaroděje rytíři zvítězili a lidi zachránili.

František Špringl, 3.A

O kouzelném stromku

Na Zlatém vrchu byl kouzelný stromeček. Obyčejem tohoto stromku bylo, že za pět let na něm uzraje jedno zlaté jablko. Jednoho dne se šel podívat na kopec jeden mládenec. Jmenoval se Honza. Na kopečku uviděl stromek, na kterém rostlo zlaté jablko. Honza ho utrhl a zakousnul se do něj. Začalo se něco dít. Honzovi narostly velké uši a od té doby rostou na stromku pouze normální jablka.

Marek Arazim, 3.A

Obr. 2

Obr. 3

3. POPISY

POPIS PŘEDMĚTU

Školní batoh

Pár týdnů před tím, než jsem šla do 1.třídy, jsem dostala fialovou tašku. Mám ji dodnes a problémy s ní nejsou.

Můj školní batoh má tři kapsy, hlavní velká kapsa je určena k nošení těžkých věcí. Nosím v ní učebnice a sešity. Prostřední kapsa není ani velká, ani malá. Je tak akorát velká na to, aby se mi do ní vešla svačina, pití, klíčenka, mobil, peníze a kartička na obědy. Třetí kapsa je nejmenší a slouží na drobnosti. Mám tam ořezávátko a kapesníky. Moje školní taška má ještě dva bederní popruhy. Nahoře na uchu výrobci upevnili dvě odrazky. Na fialovém základu jsou šedé čtverce. Na přední straně je umístěno logo značky Walker.

Taška se mi dobře nosí, je tak přiměřeně velká na mé věci. Chtěla bych, aby mi vydržela až do deváté třídy.

Diana Ann Mezerová, 5.B

Porcelánový hrneček

Od malička jsem obdivovala porcelánové nádobí u prababičky, proto jsem pociťovala nevylicitelnou radost, když mi jeden z malovaných hrníčků darovala.

Ručně malovaný hrníček byl součástí celé sady, kterou prababička dostala jako svatební dar. Podle signatury na jeho dně by mohl být až sto let starý. Tento hrníček nemá jednotnou barvu, je střídavě žlutý a bílý, nemá hladký povrch a je na něm ručně namalovaný vlčí mák. Šálek je malý a sloužil k popíjení čaje. K uchopení šálku slouží roztomilé malé ouško s hrubší strukturou.

Dnes již hrníček nepoužívám k pití čaje, ale přesto je pro mě důležitý, jelikož mi připomíná rodinu a historii, kterou mám tak ráda.

Veronika Vachková, 5.C

Plyšový medvídek

Budu popisovat velkého a chlupatého medvídku, kterého jsem dostal od svého hodného bratra. Vyrobili ho z měkoučkého plyše světle hnědé barvy. Když sedí, měří 40 centimetrů, ale jeho celková délka je 50 centimetrů. Na vrch kulaté hlavy jsou přišitá dvě oválná ouška. Z obličeje mu vyčnívá malý hnědý nosánek, nad kterým se lesknou dvě malá černá očka, kterými mě někdy možná pozoruje. Jeho krk zdobí velká sametově červená mašle. Tělo má baculaté a měkké s přiměřeně velkými tlapami a nohama. Dole zezadu vyčnívá chlupatá maličká kulička, která znázorňuje ocásek.

Dal jsem mu jméno Davídek, protože můj bratr se také tak jmenuje a rýmuje se to s medvídek.

Daniel Vodochodský, 6.A

Školní batoh

Batoh, můj kamarád, mě každý den doprovází do školy. Můžu se na něj spolehnout, nikdy mě nenechal přijít do školy nepřipravenou a bez pomůcek.

Na svém nepromokavém plášti nosí fialovo – růžový kabátek, který mu sluší. Černé pruhy lemují různé kapsy. Aby nás nepřejelo auto, zdobí mého kamaráda dva zářivé reflexní proužky. Už z dálky dávají řidiči upozornění, že jsme na silnici. Při výrobě mu nezapomněli udělat kapsy a tajné úschovny. Na první pohled na něm najdeme tři kapsy. Jedna se nachází rovnou uprostřed. Během přestávky z ní vytáhnou svačinu. Dvě boční pouzdra schovávají láhev na pití a klíče od skříňky. Klíčky jsou důkladně zabezpečeny zipem před zloději. V hlavním úložném prostoru jsou připraveny učebnice a hned ve vedlejší kapse schovává moje barevné penály. V různých kapsičkách a síťkách nosí telefon a peněženku. Když dorazím do školy, sundám batoh ze zad a pověším ho za černé poutko na háček u lavice. Někdy ho nechám válet na zemi, není tedy divu, že jeho spodní část je poškrábaná a špinavá. Škola končí, já ho беру za černá ucha a společně jdeme domů.

Školní batoh se stal velkou součástí mého každodenního života. On hlídá mě a já ho za odměnu nosím na zádech, aby se podíval tam kam já.

Adéla Justová, 6.B

Klavír (věc mluví o sobě)

Maruška mě poprvé viděla, když byla s kamarádkou a jejími rodiči vybírat klavír, ale odjela a jen její kamarádka si koupila flétny. Asi za měsíc se Marie vrátila a vybírala si hudební nástroj pro sebe a nakonec si koupila mě.

Mám černou barvu a jsem vyrobený ze dřeva. Mám osmdesát pět kláves, padesát bílých a třicet pět černých. Jsem značky Brož. U Kočových bydlím už sedm let. Dívka na mě hraje skoro každý den, někdy už mě to nebaví. Teď sedím asi pět let vedle té hrozná lampy, ona je totiž drbna. Nemám ji rád. Na druhé straně bydlí komoda, to je můj dobrý kamarád. Je sice trochu menší a má bílou barvu jako mlha a ne černou jako noc, ale to mi nevadí. Jsem přiražený ke zdi. Ta je zbarvená do kávově hnědé barvy.

Jsem rád, že mohu žít v bytě u Marušky a jejich rodičů.

Marie Kočí, 6.D

POPISY OBRÁZKU

Zimní den

Josef Lada se nechal inspirovat poklidnou zimní vesničkou v roce 1948. Děti tichounce kráčí zasněženou krajinou a i pod kabáty se třesou zimou, přesto se však usmívají. Dívka jde v čele a žlutý uzlíček jí tíží na ruku. Světle zelenou pokrývku hlavy jí maminka před odchodem uvázala. Dnes si oblékla červenobílou sukni dlouhou ke kotníkům, kterou z větší části schovává zelený kabátek. Černé nicneříkající boty nosí na své maličké nožce. Usmívá se a živým pohledem pátrá po okolí. Za ní jde urostlý chlapec. V ruce nese svůj žlutý uzlíček ladící k žlutým dřevákům. Zelené kalhoty se hodí ke kabátu stejné barvy. Za nimi kráčí nejmenší člen výpravy. Malý hošík si při chůzi zahřívá ruce. Je celý oblečený do zelené barvy a z procházky očividně takovou radost, jako ostatní, nemá. I on však nese svůj růžový uzlíček od maminky. Cesta, po které jdou, je lemována kameny a vyčnívajícími rostlinami. Vrba, kterou právě míjejí, je celá pokrytá čerstvě napadaným sněhem. Malá vesnička s barevnými domy, ze které děti vyšly, se schovala pod bílou peřinou. Kolem rostou holé stromy, na kterých se sem tam objeví hladová vrána nebo kos. Nad vesničkou se tyčí majestátní modrý kostel i se hřbitovem.

Modrá obloha není téměř vidět, jak hustě chumelí. Občas jde zahlédnout ptáka, ale ani slunce nevyšlo. Obraz působí klidným zimním dojmem a je vidět, že si s ním dal pan Lada práci.

Elia Marie Lebrová, 7.B

Tři králové

Na obdélníkový papír při zimním večeru pan Josef Lada v roce 1952 v Hrusicích začal dělat první kresby, které jsou slavné až dodnes.

A kdopak nám to tady jde? Tři králové, kteří jdou vzdát Ježíši Kristu díky a obdarovat ho vzácnými dary. V čele kráčí Kašpar. Jeho zlatá koruna překrývá modrou čepici s červenou bambulkou. Usměvavá růžovoučká tvář mu vykukuje zpod koženého kabátu, přes něj si přehodil vestu. Na zmrzlé ruce si nasadil zelené rukavice a jednou rukou se opírá o dřevěnou hůl se zlatou hvězdou. V té druhé drží šátek plný ovoce a zeleniny. Aby mu nebyla zima, tak si obul černé boty, které dělají stopy ve sněhu. Za ním jde Melichar. Ten vypadá skoro stejně jako Kašpar, jen mu zpod zlaté koruny vykukuje šedivá čepička a z rukávů oranžové rukavice. Spodek kabátu se zbarvuje modře. Poslední jde Baltazar. „Sukénka“ je zelená a rukavice připomínají mořskou vodu. Hlavu pokrývá zelený turban, na který si nasadil též zlatou korunu. Kromě tří králů můžeme v popředí vidět dřevěný plot a malou kůlničku. Dřevěné domky jim osvětlují cestu. Chudáci nejsou ani v půlce svého putování a už jsou celí promočení a unavení. Hlavně na Baltazara jde spánek. Roubené chaloupky nám připomínají skanzen. Vypadá to zde jako v pohádce, zasněžené střechy, rozsvícená okna... Když bychom šli zasněženou krajinou nahoru po vyšlapané cestičce mezi opadanými stromy, narazili bychom na krásný dřevěný kostel, ohraničený zdí. Na pozemku se nachází osm křížů. Možná zde leží někdo významný. Vločky dopadají na střechu kostela a na celou vesničku.

Obraz na mě působí vánočně. Velmi se mi líbí, proto jsem si ho také vybrala k popisu. Připomíná mi zimní časy. Musela s ním být velká práce a malíř musel užít spoustu fantazie. A jak působí na vás?

Nela Černostová, 7.B

Obr. 4

Obr. 5

Krajina

Vybrala jsem si obrázek od Josefa Lady. Byl namalován v roce 1939. Má obdélníkový formát.

Hlavním motivem je chalupa se zelenou střechou. Narůžovělé stěny zdobí malá hnědá okna. Z komínu se kouří dým, který se vznáší až do oblak. Vedle chatky stojí také mlýn. Cesta dále vede k rybníku. Z druhé strany ho obklopuje dřevěné stavidlo. Malý kostel s polorozpadlou bronzovou střechou doplňuje vesnici. Podél vody jsou vystavené kamenné hráze. Na břehu travnatého povrchu se mísí zelená a žlutohnědá barva. Vypadá to jak malá pláž. Nad povrchem lítá kačer. Zelená hlava s modrýma očima a se světle hnědým tělem asi hledá potravu. Na konci křídél se ze světlé stává tmavá. U nohou si můžeme také všimnout modré a oranžové barvy. Na travnaté ploše rostou různé keře a stromy. Vedle chalupy můžeme najít i další budovy s červenými střechami a bílými zdmi. Oranžová pole můžeme vidět v pozadí obrazu. Ovocné stromy nabírají květy a listy. Žlutošedivá stezka vede k zřícenině hradu. V dáli vidíme i další hory pokryté jehličnatými stromy. Krásná modrá obloha rozzáří celou krajinu. Na ní létají také různé druhy ptáků.

Obrázek jsem si vybrala, protože mě zaujalo míchání barev na plátně. Líbí se mi takovéto styly maleb.

Michaela Müllerová, 7.B

POPIS PRACOVNÍHO POSTUPU

Ořechová buchta

Nemusíte se bát připravit si ořechovou buchtu, protože to je celkem jednoduché, ale mladším dětem bych doporučila asistenci rodičů.

Připravíme si: na těsto: 6-8 lžic mléka, 170 g polohrubé mouky, 90 g másla, 170 g cukru

moučka, 3 ks vajec, půlku balíčku prášku do pečiva a 60 g mletých ořechů.

na polevu: asi 50 g másla, 2 tabulky čokolády na vaření

na vysypání formy mouku a na vymazání olej

Nejprve rozklepneme všechna vejce a oddělíme žloutky od bílků. Z nich vyšleháme sníh. Potom z cukru, mléka a másla utřeme pěnu. Do jiné mísy vsypeme mouku a prášek do pečiva a pečlivě promícháme. Směs, kterou jsme si právě udělali, přidáme do pěny a zase mícháme. Nakonec do těsta přidáme sníh, ale pomalu, protože by se nám mohl srazit. Formu, kterou jsme si vybrali, vymažeme olejem a vysypeme moukou. Potom do ní rovnoměrně dávkujeme těsto. Pečeme asi 40 minut v předehřáté troubě na 180 C. Přibližně 10 minut před dopečením si ve vodní lázni rozehřejeme čokoládu s máslem. Upečenou buchtu vyndáme z formy a necháme ji vychladnout. Nakonec ji čokoládovou polevou polijeme.

Myslím si, že je to skvělý recept, který si jistě zamilujete.

Kristýna Nováková, 8.B

POPIS OSOBY

To jsem já

Ahoj, jmenuji se Aneta Ikráthová. Toto jméno mi dali po prababičce a moc se mi líbí. Bude mi 12 let a chodím do 6. třídy. Bydlím v rodinném domě v Račicích, poblíž města Štětí. Na svůj věk si připadám vysoká normálně. Jsem štíhlá, ale nepatřím mezi ty holky, které mají nohy jako párátka. Ráda venku sportuji. Moje dlouhé, blondáté vlasy nejde přehlédnout. Zeleně zbarvené oči mám po mamince. Šperky skoro vůbec nenosím, občas si vezmu nějaký náramek. Oblékám si nejradši sportovní věci. Už třetím rokem chodím hrát na klavír a pořád mě to baví. Také ráda tancuji, ale do žádného kroužku nechodím. Dělán to, co mě baví, a se svým životem jsem spokojená.

Aneta Ikráthová, 7.C

Obr. 6

POPISY KRAJINY

Sněžka

Na Sněžku se můžeme dostat různými způsoby. Nejlepší je použít vlastní nohy, protože nás čeká skvělý zážitek i přesto, že cesta bude klikatá a strmá. Samozřejmě jízda lanovkou by byla o hodně rychlejší a pohodlnější, máme však zase větší rozhled do krajiny. Nejlepším obdobím pro výstup je jaro, kdy se příroda probouzí po zimě a vše začíná rozkvétat. Přes vrchol hory prochází česko-polská hranice. Jedná se o nejvyšší českou horu. Můžeme zde spatřit observatoř, kapli a meteorologickou stanici. Výstup na Sněžku se nedoporučuje v zimě kvůli možnosti lavin a velikému větru.

Nikola Voglová, 7.C

Panorama

Když se rozhodnete jít pěšky na Sněžku, tak půjdete po pískovité cestě, ucítíte nádhernou lesní vůni a vítr si bude hrát s vašimi vlasy. Všude kolem sebe uvidíte krásné, malé i velké smrky a borovice, ale když budete opravdu pozorní, tak na nich zahlédnete i nějakého ptáčka nebo veverku. Když už budete na samém vrcholu hory, tak spatříte krásnou přírodu, která je plná života. Pokud budete tiše naslouchat, tak zaslechnete i ptačí zpěv. Na vrcholku Sněžky stojí také obchod, kde si můžete koupit různé suvenýry nebo něco k zakousnutí. Jsou tam i dalekohledy, kterými můžete sledovat lesní zvěř.

Kateřina Procházková, 7.C

Krkonoše

V Krkonoších jsou opravdu překrásné lesy. Bujná flóra i fauna na každém kroku. Nejkrásnější z nich se nacházejí na úpatí hory Sněžka. Jen projdete okolo a hned vidíte okouzující borovice, úžasné smrky i vysoké jedle. Ale jestli chcete vidět více, musíte vejít do lesa. Když tam vkročíte, stačí se zaposlouchat. Slyšíte tak zpěvy ptáčků, orchestry cvrčků nebo bzučení včel. Na podzim tady najdete voňavé houby (jen někdy). Ale ze všeho nejlepší je ten čerstvý vzduch. Na stromech totiž rostou lišejníky, které ke svému životu potřebují hodně čistý kyslík. Krkonoše patří mezi chráněné oblasti. Važme si jich, protože pohled na ně bývá krásný.

Emma Králová, 7.C

4. CHARAKTERISTIKY

Člověk, kterého mám rád/ráda

1. práce

Budu popisovat člověka, který je v mém životě nejdůležitější. Trávím s ním nejvíce času. Je to můj tatínek.

Jmenuje se Petr Kysela a je mu 45 let. Měří přibližně 190 cm. Tělo má hubené. Oči se mu lesknou do oříškově hnědé barvy. Po tatínkovi jsem zdělila krásné pihy na obličejí. K narozeninám ode mě dostal tričko s nápisem: Nejlepší tatínek na světě. Strašně rád ho nosí.

Tatínek není ten, kdo se zlobí dlouho. Ale někdy se pohádáme docela hodně. Naučil mě mít rád sport, hlavně fotbal a ježdění na kole. Tyhle aktivity děláme každý víkend. Když mu něco nejde, hned se naštvě. Ale nakonec to vždy dodělá. Je taková pilná včelka.

Snaží se mi se vším pomoci. Někdy, i když nepotřebuji. Mám ho moc ráda. A snad tu bude se mnou ještě hodně dlouho.

Tereza Kyselová, 8.C

2. práce

Dneska bych chtěla popsat člověka, který mi vždycky pomáhá a stará se o mě, a to je moje maminka.

Jmenuje se Ivana Moravcová a je jí 52 let. Není malá ani vysoká. Podlouhlé hnědé vlasy nosí k ramenům a někdy si je také dává do culíku. Oči se jí třpytí hnědou barvou. Nikdy nechodí naličená, ani nemá nalakované nehty tak jako já.

Miluje knížky všeho druhu a zvláště zvířata. Těch máme plný dům. Lásku k nim jsme zdělili celá rodina. Maminka je hodná a pracovitá. Pracuje jako zdravotní sestra v nemocnici. Vadí jí, když jsme nemocní, říká, že jí to v práci stačí. Když nepracuje, věnuje se dětem, hlavně mně, protože jsem nejmladší. Stará se o celou domácnost. Docela dobře vaří, ale někdy se jí nějaké to jídlo nepovede. Největší zálibou je sport. S kamarádkou často jezdí na kole. Také se ráda koupe a miluje léto. Táta vždycky říká, že je štěstí, že ji máme. Ze všeho nejvíc ji rozčílí špatné známky. Dokážu to pochopit, snaží se, abych měla v budoucnosti dobré vzdělání. Cení si, že se nám dětem dokáže omluvit, když to přežene.

Je to nejmoudřejší a nejhodnější člověk, co znám. Dokáže mi pomoci v nesnází a umí dobře poradit. Mám ji moc ráda a doufám, že tu bude s námi ještě hodně dlouho.

Kateřina Moravcová, 8.C

3. práce

Jako poslední slohovou práci tohoto školního roku nám paní učitelka zadala popis blízké osoby. Dlouho jsem přemýšlela, koho popíši. Nakonec jsem se rozhodla pro mého desetiletého bratra Lukáše, kterého znám ze všech lidí asi nejvíce.

Lukášek je vyšší a velmi štíhlé postavy, přirovnala bych ho k pavoučkovi – samá ruka, samá noha. K nejvýraznějším znakům na jeho obličejí patří hnědozelená kukadla, která září, hlavně když provádí všelijaké lumpárny. Jeho zuby, podobající se malým soudečkům, zdobí stále se usmívající tvář. Malý nosík mu někdo při narození pocukroval menším množstvím pih. Krátké, světlé a neposedné vlasy si snaží česat na stranu, ale většinou to na něm nepoznáte.

Luky má veselou a přátelskou povahu. Myslím, že by nikdy svého kamaráda nezradil. Rád pomáhá druhým lidem. Když provede nějakou rošťárnu a rodiče se na něj zlobí, trápí ho to. Z toho plyne, že je lítostivý. Rád se stará o zvířátka a těžce nese, když jim někdo ubližuje. Jako většina kluků v sobě skrývá čertíka – nevydrží sedět na místě, stále někde pobíhá, leze a poskakuje. Občas také vypadá, že ztratil sluch - hlavně když po něm maminka chce, aby si uklidil pokojíček nebo se šel učit. Ve škole mu to zatím jde celkem dobře, ale raději by zůstal doma. Vždyť na zahradě nebo na hřišti je to mnohem zábavnější a zajímavější. Nejvíce ho baví sport. Hraje závodně hokej. Protože tam nepatří mezi nejlepší, musí mít trpělivost, vytrvalost a pevnou vůli, aby se stále zlepšoval.

Někdy se spolu hádáme, pošťuchujeme a nadáváme si. Pak ale stačí, když se chvíli nevidíme, a už se nám po sobě stýská. Těšíme se na sebe a máme se „alespoň na chvíli“ rádi. Doufám, že i přes tyto občasné neshody, to vždy bude ten můj mladší bráška Lukášek.

Tereza Jirásková, 8.C

4. práce

Můj nejoblíbenější člověk je můj bratr. Jmenuje se Kuba a za 18 dní mu bude 19 let, tudíž je o čtyři a půl roku starší než já. Má vysokou, mohutnou postavu a je poměrně snědý.

Má velmi husté, tmavě hnědé vlasy, krásné oči, které nevidíte jen tak u někoho, hrají totiž všemi barvami. Skoro si dovolím říct, že se mu barva očí mění podle nálady nebo počasí. Rozhodně se o Kubovi tedy nedá tvrdit, že má oči jako pomněnky. Převládá v nich hlavně zelená a krásná oceánově modrá, do nich se ale sem tam zaplete i kaštanově hnědá barva. Oči mu zvýrazňují husté, dlouhé a tmavé řasy. Pod jeho očima se nachází protáhlý, trochu hranatý nos a pod ním malé, ale plné rty, které zdobí krásný velký úsměv (bohužel ne vždy). Má široká ramena a většinou i vážný pohled, kterým si u lidí dokáže vytvořit jistý respekt. Já sama ho ze svého bratra mám, i když to tak často nevypadá, nebo to nedávám najevo.

Ačkoli je Kuba „chlap jako hora“, je to strašně hodný, citlivý a starostlivý člověk, nejradši by se pro všechny rozdál. Hodně si rozumíme, vždy mi se vším pomáhá, hlavně tedy s mojí bídou matematikou, na kterou je úplný génius, na rozdíl ode mne. Mezi jeho nejoblíbenější činnosti patří rozhodně fotbal, ve kterém je podle mě nejlepší, nebo chození ven, ať už je to s kamarády nebo s naším pejskem Lili. Vždy, když mě něco trápí nebo štve, tak vím, že jemu se s tím můžu svěřit. Bohužel on sám má se svěřováním problémy a radši si to nechá pro sebe. Asi si myslí, že by tím někoho zatěžoval. Trápí mě to, protože je potom smutný a nespí. Na druhou stranu se umí bavit a usmívat se, je s ním legrace a myslím si, že každý ho vidí nejradši s úsměvem na tváři. Vždy, když vidím, že se směje, zlepši mi to náladu.

Můj bratr má v mém životě velmi důležitou roli, nevím, co bych bez něj dělala. Dělá pro mě opravdu hodně a já jsem mu za to vděčná. Čili stručně a jednoduše. Svého bratra i přes všechny hádky a neshody nade všechno miluji a nikdy bych ho za nic a nikoho nevyměnila.

Barbora Podstavcová, 9.A

Obr. 7

Moje kamarádka

1. práce

Tato práce bude o mé kamarádce Adéle Petrželkové. Je to třináctiletá holka, která vyrůstala se svou mladší sestrou Terezou. Ta mi přijde, že moc nemluví. Adéla je silná osoba.

Většinou nosí různobarevné tepláky nebo džíny. Trika střídá. Áďa je milá, pubertální dívka, která se nebojí říct svůj názor. To mám na ní ráda. Také má moc krásné oči, které září na jejím světlém obličejí pokrytém pihami. Její obočí vprostřed mírně zarůstá. Z hlavy jí visí dlouhé, na konci kudrnaté, hnědé vlasy. Velký úsměv splývá s mírně žlutými zuby, většinou se semínky z housky. Adéla je velmi starostlivá kamarádka. Třeba minule, když jsme byly ve škole a mně nebylo dobře, tak se o mě starala. Tedy, alespoň se snažila. Nemám ráda, když je uražená, protože mám pocit, že jsem to způsobila já.

Celkově na mě Adéla působí jako hodná holka, která vás vždy podrží. Myslím si, že jsme dobré kamarádky.

Karolína Patlejchová, 8.B

2. práce

Chtěla bych vám představit jednu výjimečnou osobu. Jmenuje se Andrea, ale většinou jí říkáme Andýs. Narodila se před 12 ti lety. Její mladší bratr Michal přišel na svět dva roky po ní.

Ted' něco k jejímu vzhledu. Výškově je velká asi jako já, tedy něco přes 165 cm. Na hlavě jí rostou hnědé kudrnaté vlasy, které si velice nerada češe. Proto se ani nedivím, když to vypadá jako tzv. „vrabčí hnízdo“. Dosahují jí na úroveň ramen. Zpod hustého obočí vás pozorují čokoládově hnědé oči a v její malé puse, která se nikdy nezavře, svítí bílé nerovné zuby. Uprostřed obličej se nachází nepřehlédnutelný, středně velký nos. Má vysokou štíhlou postavu a snědou pleť.

Známe se velice dobře, a proto už víme, co od té druhé čekat. S ní se nikdy nenudím. Neustále o něčem povídá, nebo si na vleku zpíváme, že je to slyšet přes celou sjezdovku. Rozhodně nezkaží žádnou legraci. Má opravdu hodně ztřeštěné nápady. Máme i podobný pohled na různé situace. V některých chvílích však může být i dost nesnesitelná. Je sebevědomá, ale i velmi líná. Nejraději by si celý den hrála na telefonu, ale pokud musí pomoci v kuchyni, či si procvičit hru na housle, tak se jí vůbec do toho nechce a odporuje i svým rodičům.

S Andýsem jsme velké kamarádky. Nikdy se na sebe nezlobíme dlouho. Známe se totiž od malička a vždy si dokážeme odpustit.

Jitka Pokorná, 8.B

Moje já

Budu vám popisovat svůj obraz v zrcadle.

Je mi 13 let, měřím 156 cm a jsem hubený. Když se na sebe dívám, vidím, že mám velké modro – šedé oči a dlouhé řasy. Moje obočí je také pěkně mohutné a černé. Má sestra mi závidí mé rty. Můj nos není moc veliký, ale je trochu pihatý. Uši mám přiměřeně velké vůči své hlavě. Na svůj věk nejsem moc velký, ale díky tomu, že mí rodiče a prarodiče jsou vysocí, doufám, že také ještě vyrostu.

Důležitější než vzhled jsou ale vlastnosti. Osobně si myslím, že jsem celkem přátelský. Přátelé a rodina jsou u mne na prvním místě. Mám však i dobrý vztah ke zvířatům. Naším domácím mazlíčkem je želva jménem Alfons. Alese sestrou si přejeme kočku. Snad se nám přání splní. Kromě péče o zvířata rád sportuji, zejména sport s názvem parkour, ne však ten na koni.

Myslím, že jsem vám o sobě řekl vše potřebné, abyste poznali, jaký jsem.

Matyáš Němec, 8.B

Charakteristika literární postavy

Paní Reedová

Historický román napsala Charlotte Brontëová. Budu vám vyprávět, jak p. Reedovou viděla hlavní postava Jana, podle jejího jména – Jana Eyrová – je román pojmenován, ale zároveň, jak jsem ji viděla já.

Na začátku příběhu bylo paní Reedové přibližně šestatřicet, možná sedmatřicet let. Byla to prý taková hřmotná žena se širokými rameny a silnými údý. Neměla vysokou postavu a byla sice tělnatá, ale nikoli tlustá. Měla dost dlouhý obličej a vyvinutou mohutnou dolní čelist, nízké čelo, bradu velikou a vysedlou, rty i nos pravidelné. Pod světlým obočím se jí třpytily neúprosné oči. Plet' měla tmavou a drsnou. Vlasy světlé jako len. Dobře se oblékala, podle poslední módy. Měla takovou postavu a vystupování, že se na ní šaty náležitě uplatnily. Byla zdravá jako řípa – nikdy nestonala. Pečlivá a dobrá hospodyně, domácnost a hospodářství i s nájemci měla pevně v rukou. Jen děti se jí někdy posmívaly. Myslím vlastní děti. Paní Reedová byla ovdovělá matka tří dětí, Jana, Jiřina a Elišky. Její zesnulý manžel byl strýc hlavní postavy Jany. Když umíral, paní Reedová mu musela slíbit, že se o Janu postará, i když ji neměla ráda, byla k ní hrubá a chladná. Pohoršoval ji každý pohled na Janu.

Paní Reedovou jsem si vybrala proto, že v knize byl napsán její docela pěkný popis, ze kterého jsem si mohla vybírat. Možná se vám zdá divné, proč jsem si vybrala poměrně zápornou a vedlejší postavu, která se v příběhu objevuje jen na začátku. Upřímně to bylo z důvodu, že jsem knihu nepřečetla celou a také se mi líbilo, jak spisovatelka vyličila tuto postavu.

Lea Červenková, 8.A

America

Čtu knížku Selekce, kde mě zaujala hlavní hrdinka. Pokusím se ji popsat.

Je to dívka štíhlé postavy, jménem America. Světle hnědé, až zrzavé dlouhé vlasy jsou stejně husté jako její obočí. Pod ním se lesknou světlé a mírně vykulené oči. Ráda se usmívá, proto si hned všimnete jejich rudých a plných rtů. Nejdříve žila v malém domku se svou rodinou, nosila obyčejné a nijak zvláštní oblečení, ale pak se při výběru přestěhovala na zámek, aby se mohla stát ženou prince Maxona. Byl jí přidělen vlastní pokoj, kde jí služby připravují každý den krásné šaty, jako pro princeznu. Také ji pokaždé nalíčí, aby zvýraznily její bledý obličej.

America je skromná, ale velmi krásná. Na zámku žije s ostatními dívkami, které také touží být ženou prince. Snaží se k nim chovat přátelsky a mile, ale ne vždy to jde, protože některé dívky jsou závistivé a namyšlené. Často se plete do věcí, se kterými nemá nic společného a snaží se řešit cizí problém. Vůbec nedokáže určit, jestli je to její kladná nebo záporná vlastnost.

Americu jsem si vybrala kvůli tomu, že se mi líbí její charakter. I přesto, že je z chudé a početné rodiny přešla na život na zámku, tak nezpyšnila a zůstala stále milou a pracovitou dívkou, jakou byla odjakživa.

Anežka Buková, 8.C

Harry Potter

Chci popsat nějakého literárního hrdinu, tak se koukám do své knihovny a vybrala jsem si Harryho Pottera.

Chlapec jménem Harry Potter na svět kouká smaragdovými očima, které zdědil po své matce. Pod nimi vyčnívá trochu větší nos, na kterém sedí kulaté brýle, aby lépe viděl. Rty se zdají poněkud tenké, ale k jeho obličejí se hodí. Na hlavě mu vyrostly tmavě hnědé vlasy, až havraní barvy. Na čele si určitě všimnete jizvy připomínající blesk, kterou tam zanechal čaroděj lord Voldemort, když zabil Harryho rodiče a chtěl zabít i jeho, ale naštěstí mu zbyla jen jizva. Nad očima ještě můžeme vidět husté, černé obočí. Na celkem štíhlém těle většinou nosí tepláky a vytahané triko. V Bradavicích si musel obléknout uniformu tvořenou čarodějnickým pláštěm. Ještě jsem zapomněla zmínit, že po rodičích získal schopnost čarovat.

I když Harry měl těžké dětství u strýčka a tety, vyrostl z něho hodný a milý kluk. Svým kamarádům je věrný a vždy rád pomůže. Klidně nasadí svůj život, aby ochránil ostatní, a dokonce s nimi trénoval různá kouzla, aby se ochránili proti černé magii. Sice se zdá jako vzorný student, ale i on často porušuje školní řád a chodí pozdě na hodiny, většinou pro dobrou věc. V osmém díle mi připadá celkem namyšlený a moc nejeví zájem o svého syna. Na konci se naštěstí polepší a uvědomí si svou chybu.

Knížka i filmy se mi velmi líbí a baví mě. Jsem ráda, že si autorka dala práci a tak hezky to napsala.

Šárka Spudilová, 8.C

Obr. 8

Lara Jean

Mezi mé oblíbené knížky patří kniha P.S. Stále tě miluju, kde hlavní postavu získala Lara Jean, kterou vám popíšu.

Její černé dlouhé rozpuštěné vlasy jí sahají až po lopatky. V obličeji si při pohledu každý všimne tmavého obočí jako uhel. Pod kaštanově hnědýma očima se jí červenají tváře. Růžové rty vypadají jak namalované od rtěnky. Se svou štíhlou a vysokou postavou by mohla dělat modelku.

Lara je velice hezká a milá dívka. Kluci se o ni pomalu perou, ale ona kluka má. Často se plete do situací, do kterých jí nic není. Nevím, jestli bych to měla zařadit mezi kladné nebo záporné vlastnosti. V každé situaci se stresuje, i když k tomu nemá důvod. Když někdo z jejich kamarádů řeší nějaký problém, tak mu velice ráda pomůže. Rychle se urazí a nemá ráda, když někdo o ní něco říká za zády. Nesnese hádky a vždy se hned chce usmířit. Kladné vlastnosti u ní samozřejmě převládají. Ráda uklízí a doma ani ve škol nezlobí.

Tato kniha se mi moc líbí a hrdinka Lara má velice pěknou osobnost. Dalo by se říct, že bych jednou chtěla být jako ona.

Kristýna Kulhavá, 8.C

Naše třída před zrcadlem

1. příběh

A je to tady. Každý si myslí, že má ještě dost času, ale přeci jen ho konec školy dostihne velice rychle. Čas tiká pro každého stejně, ne? Někteří učitelé si u určitých žáků rádi a zhluboka oddychnou, jen co školu opustí. Tak to je, ne všichni jsou dokonalí. Možná bychom si mohli nějaké ty upravitelné chyby uvědomit. Představme si takového ideálního žáka.

V každém školním řádu najdeme, že „žák má chodit do školy vždy slušně oblečen a upraven“. Přemýšlet nad tím, co se v dnešní době považuje za „slušně oblečení“ a „čistě upraven“ radši přenechám jiným. Ale zřejmě by měl mít umyté vlasy, dnes už jakékoliv délky, čisté oblečení i boty a měl by se vyvarovat přebytku parfému nebo deodorantu, pokud s ním mají ostatní ve škole těch 6 hodin vydržet. Hodnotit oblečení dětí a mladistvých bych v dnešní době považovala za zbytečné. Proto se pojdme radši podívat na to důležitější. To, jaký by ten člověk měl vlastně být. Jak by se tedy měl chovat? Určitě slušně a tolerantně ke svému okolí, protože všichni kolem něho jenom plní svou práci, což si ne každý uvědomuje. Je strašně snadné buzerovat, provokovat a ještě se tomu bezhlavě smát. Kdyby ti učitelé mohli nebo chtěli, tak by se také takhle chovali. Takže slušnost a tolerance. A co takhle nějaký zápal, či nadšení z učení? Člověk, který se dokáže i pro ten nejhorší předmět nadchnout, by podle mě měl dostat medaili. Mám strašně ráda takové lidi a mě samotné trvalo značnou dobu, než jsem se naučila mít radost i z matematiky. Ovšemže nemůžeme po někom takovém chtít, aby mu šly třeba rovnice z chemie, ale měl by se alespoň sám chtít na to podívat a naučit se to. Pro dobré soužití ve třídě nejsou potřeba jen studijní předpoklady, ale i nějaké ty sociální vlastnosti – jako přátelství, humor, soucit i spravedlnost.

Na konec bych chtěla říci, že všichni jsme individuální. Nikdo nikdy nebude ideální žák. Někdo radši studuje, někdo se baví s ostatními nebo dokonce obojí. Právě v tom celém tkví ten vtip. Nehledat chyby, ale klady. To patří mezi nejdůležitější vlastnosti, které se musíme naučit. Doufám, že je někdy v budoucnu pochopíme! A všichni.

Magdalena Hájková, loňská 9.C

2. příběh

Naše třída vypadá jako téměř každá jiná třída 9. ročníku. Na pohled se možná zdá, že si všichni skvěle rozumíme, ale je to jinak. Každý z nás má jiné zájmy, koníčky, jiný humor, a proto si s některými nemáme co říci. Ne, že by se někdo s někým vyloženě nenáviděl, ale někdo se s někým baví více a s někým méně. A tak je to podle mě, u všech tříd. Za těch 9 let co se známe, si nepamatuji žádnou „válku“, kdy bychom se opravdu hodně hádali, jen si občas vyměňujeme názory, ale to je normální. Podle mě, má naše třída mnohem víc kladných stránek, ať už sportovních, či vědomostních, než těch záporných. Je pravda, že někdy bych nejraději některé lidi vystřelila co nejdál, ale pak si uvědomím, že to by nebyla naše třída taková, jaká je teď. Každý z nás prostě tvoří dílek naší třídy a bez něj by to nebylo ono. Za pár měsíců už se všichni rozejdeme, někdo nám bude chybět více, někdo méně, s někým se stále budeme potkávat, ale i tak si myslím, že na těch 9 společných let nezapomene nikdo z nás.

Sabina Vítová, 9.B

3. příběh

Kdybych naši třídu postavila před zrcadlo a měla bych se na to podívat jako cizí člověk, asi bych nevěděla, co si mám myslet. Tolik různých povah a osobností. I když je každý úplně jiný, nějakým způsobem sem patří každý.

Naše třída se jaksi dělí na skupinky. Když ale někde, nebo něco jde proti naší třídě jako celku, tak se spojíme a na skupinky se zapomene. Máme tady pár jedinců, kteří se našemu kolektivu vyhybají, trochu mě to mrzí, měli by se zapojit všichni. A jestli mám popsat každého, no tak dobře.

Začnu třeba u dvojčat. Doted' učitelé nevědí, která je která. Společně se Sabčou a Terkou zachraňují IQ naší třídy. Pak je tu třeba Lucka, která je naprosto oddaná florbalu. Aleš a Jirka jsou také velcí sportovci. Honza a Fanda baví celou třídu vtipnými poznámkami. Lukáš většinou o přestávkách drží v ruce knihu, a tak toho moc o něm nevíme. Stejně tak i Zdenda, ale ten si nechte a někdy se s námi i baví. Káťa se zdá být tichá, ale když ji poznáte, zjistíte, že to tak není. Navíc je to nejhodnější člověk, co znám. Michal, no divíme se, že ještě nepropadl! A ještě je tu Štěpán, který je také pro každou legraci. Anča a Niky také hrají florbal. Verča zase tancuje. S Bárou se fakt nenudíte. Umí dobře parkour. O Jindře někdy nevím, co si mám myslet. Neměla by se bát vyjádřit svůj vlastní názor. Šárka je celkem tichá. Obě dvě o přestávkách netráví čas u nás ve třídě. A pak je tu třeba Věra, se kterou sedím v lavici už šestým rokem. Myslím, že o mně ví nebezpečně moc věcí. No a nakonec já.

I když se asi každý těší, až školu opustí, tak si myslím, že se nám bude stýskat. Přece jen 9 let vzpomínek se jen tak zapomenout nedá.

Kamila Kršová, 9.B

5. VYPRAVOVÁNÍ

Základem pro tato vyprávění byl jeden komiksový miniseriál

1. Dva jednou ranou

Myslivec Karel si jde zastřílet k rybníku s nadějí, že něco po nešťastném honu v lesích zastřelí. Tak tam sedí se svým psem Ferdou, hladí ho a najednou uslyší: „Kdák, kdák, kdák.“ Lovec se rychle zvedl na nohy, až to s Ferdou trhlo a říká: „Koukej, Ferdo, kachna.“ Myslivec nabil, zamířil a: „Prásk.“ Kachna náhle změnila směr a namířila si to rovnou na vodní hladinu. Úlovek spadl do vody takovou rychlostí, že vlnky od nárazu čvachtaly o břeh. A to už Ferdu zajímá. Skočil do vody, div s sebou nestrhl svého pána. Lovec, který byl pyšný na svůj střelecký výkon, začínal mít starosti o psa, který se před chvílí potopil do vody. Ale najednou uviděl vyplavat kachnu a říkal si: „Ne, to není možné.“ Potom spatřil štika, jak drží v zubech jeho večeři a to už si myslel, že se dočista zbláznil. Nakonec však zahlédl vyplavat i Ferdu a to už mu bylo vše jasné. Pes zakousl štika, která jim chtěla ukrást úlovek. Lovec poplácal svého zvířecího přítele po zádech a řekl: „Hodný pes.“ A zamířil domů s dobrým pocitem, že původně šel na lov kachen a přinesl ještě štika. A samozřejmě, že nechal Ferdovi kus zasloužené kachny.

Jakub Fidler, 7.A

2. Dobře vydařený lov

Myslivec Pytel se svým psem Rexem se šli podívat, jestli něco neuloví. Došli k rybníku a Rex začal hlasitě štěkat: „Haf, haf, haf!“ Lovec ho okřikl, ale pes pořád štěkal. Potom se pan Pytel podíval, na co to vlastně štěká a najednou to uviděl. Byla tam kachna. Pytel začal nahlas přemýšlet: „To je ono, dneska bude skvělá večeře.“ Pak nabil pušku a vystřelil. Strefil se, jenže kachna spadla do vody. Myslivec přemýšlel, co by mohl udělat, aby ji z vody vytáhl a pak ho to napadlo a pro sebe si řekl: „Co kdyby tam skočil můj psík? Teda pokud mě poslechne.“ V ten moment se Rexík rozeběhl a skočil do vody. Muž si pověděl: „Zajímavé, to je, jako kdyby mi Rex četl myšlenky.“ Pejsek se ale dlouho nevracel a pán začal mít strach, co se mu mohlo stát. „Co když mu někde uvízla noha nebo se o něco řízl. A co kyslík, třeba mu nestačil dech,“ řekl si pro sebe. Pytel se začal svlékat, aby mohl skočit do vody a zachránit svého pejska. Mezitím se Rex hádal se štikou, která mu sebrala jeho kořist. „Štiko Josefko, to je moje kořist, hned mi ji vrať!“ křičel na ni. „K čemu ti bude, vždyť ty maso moc nemusíš!“ odpověděla mu Josefka. „To je pro mého pána,“ odsekl Rex. Potom, co skončil tenhle rozhovor, začal pejskovi docházet kyslík, tak rychle zakousl Josefku a vyplaval na břeh. Jeho pán byl šťastný, že je jeho pes tak šikovný, že ulovil hned dvě zvířata. Nejšťastnější ale byl z toho, že vidí svého pejska živého a zdravého.

Myslivec se oblékl a společně se vydali domů. Pytlova manželka byla na oba moc pyšná.

Aneta Klabanová, 7.A

Obr. 9

Obr. 10

3. Týmový lov

Je nedělní podvečer a myslivec Jaroslav si se svým psem Barnym vyšel na lov. Když došli k řece, bylo tam ticho a klid, voda byla skoro nehybná. Nemuseli dlouho čekat a nad hladinou se vznesla kachna. „Ta kachna bude naše Barny. Koukni, ta je stvořena pro pekáč. Kachnu se zelím jsme navíc už dlouho neměli,“ řekl lovec a připravil si zbraň. Vystřelil tedy, kachna letí směrem dolů a pomalu mizí pod hladinou vody. Lovec zakřičel: „Barny, skoč!“ Pes hbitě skočil do vody za kachnou.

Myslivec pozoruje rozpořehybovanou vodu a vyhlíží psa s kachnou. Pes je pod vodou nějak dlouho. Lovec už začíná být lehce nervózní. Po chvílce povídá: „Už by měl být tady, co mu tak dneska trvá? Doufám, že se mu nic nestalo.“

Konečně se pes vynořil nad hladinu vody. Pomalu doplaval ke břehu. „Ale co to, Barny? Tys nepřinesl jenom kachnu, kterou jsem sestřelil, ty jsi sám k tomu ulovil i štiky. A jak je velká. Tomu říkám týmová práce. Dva úlovky najednou. Taky už chápu, proč ti to tak dlouho trvalo“. Myslivec psa v jednom kuse chválil. „Barny, ty jsi ale pašák,“ nebo „To se ti ale povedlo.“ Pan Jaroslav byl na psa velice pyšný a hlavně spokojený s dnešní kořistí, no spíše s kořistmi.

Alice Němečková, 7.A

Vánoční stromeček vypráví

Každým rokem si rodina Kopáčků koupí na Štědrý den vánoční stromeček. A je skvělé, že tento rok si vybrali mě. Trochu zakrslou jedličku s tmavě zeleným odstínem.

Nejdříve mě dali do tmavé černé místnosti a tam jsem nějaký ten čas pobyla. Bylo to strašné! Vůbec jsem nemohla dýchat! A ta tma taky nebylo pro mě to pravé... Pak pro mě ale našťastí přišli, tedy konkrétně nějaký pán. Ten mě odnesl do velikého domu. Nejdříve jsme prošli studenou místností, pak nějakou, ve které bylo teplo a moc to tam vonělo, a nakonec mě odnesli do místnosti, kde mě usadili do vody. Tam se mi to velice líbilo. Pak jsem se ale přílišně lekla. Do pokoje se totiž přičítal nějaký menší kluk, který hrozně ječel, skákal a tancoval. Potom ke mně hned přišel a řekl: „Ó, to je ale hezký stromeček!“ Tohle mě ale velice potěšilo, kluka jsem si hned oblíbila. Pak tam přišla taková velká dívka a společně s klukem mě začali zdobit. Jejdanánky! Hrozně to šimralo, ale pak tam byla docela nuda.

A najednou byla tma! Bylo tam i ticho. Někdo tam potichu docupkal, ale taková škoda! Já ho neviděla! Neznámý pode mě začal dávat dárky. Pak zazvonil a utekl. Najednou se zase rozsvítlo a všichni sem vešli. Když přišli, hned se rozzářili. Nejdříve jsem si myslěla, že se koukají na mě, ale pak mi došlo, že se spíše koukají na ty dárky. No nic. Pak si pode mne sedli a dárky začali rozbalovat. Vypadalo to, že byli šťastní! Ne, oni byli opravdu šťastní! Když už dárky měli rozbalené, tak všichni odešli, teda skoro všichni. Ten menší kluk tu zůstal a s něčím si hrál. Chvíli jsem se na něj koukala, ale to mě pak taky omrzelo. No, ale nevadí. Alespoň, že jsem si to dnes užila.

Barbora Kopáčková, 6.C

6. ÚVAHY

PŘÍSLOVÍ

Soutěž krásy aneb Kdo jinému jámu kopá, sám do ní padá

Jako každoročně, tak i letos se konala na táboře soutěž Královny krásy. Mezi děvčaty probíhala velká soutěživost a každá chtěla vyhrát a mít na hlavě korunku letošní vítězky. Tento rok přijela na tábor i nová dívka jménem Betty, která byla velmi krásná a talentovaná. Všichni kluci ji obletovali a chtěli, aby si jich všimla. Dívka však byla nafoukaná a zlá, a proto každý rok jezdila na jiný tábor. Nikdy si nenašla opravdovou kamarádku. Když probíhaly přípravy na finálový večer, všechna děvčata se shromáždila a pomáhala si navzájem. Betty se přetvařovala, že je velká přítelkyně a přítomným dívkám se snažila uškodit. Jedné při promenádě v plavkách jako omylem podkopla nohu, druhé v šatně rozstříhla plavky a třetí nalila do pití projímadlo. Náhle nastal v šatně zmatek, protože se u dveří objevil táborový krasavec, kterého všechna děvčata obdivovala. Betty se snažila zaujmout jeho pozornost a omylem se napila nápoje s projímadlem. Konec soutěže ani neviděla, protože zbytek večera strávila na oné místnosti.

Proto i pro tento příběh platí přísloví: Kdo jinému jámu kopá, sám do ní padá.

Daniela Lhotová, 9.B

Co můžeš udělat dnes, neodkládej na zítřek

Jakmile slyším toto přísloví, hned se mi vybaví příběh, který se odehrál v naší rodině. Jednou, když jsme se vraceli z návštěvy u příbuzných, bylo to krátce před začátkem letních prázdnin, začala na palubní desce našeho auta blikat kontrolka oleje v motoru. Máma si toho hned všimla a upozornila tátu, aby s tím co nejdříve něco udělal, aby nenastaly potíže. Ten slíbil, že to hned následující týden zařídí. Bohužel zůstalo pouze u tohoto slibu.

Vše probíhalo hladce, až do jednoho pozdního odpoledne, kdy se táta vracel z práce domů. Oba dálniční pruhy byly plné aut. Spousta lidí už vyrážela v tuto dobu na dovolenou nebo si jen tak užít slunného počasí. Cesta mu ubíhala stejně rychle jako vždy, ale najednou se ozvala rána a auto se zastavilo, protože se zadřel motor. Táta tak musel nechat auto odtáhnout, protože nebyla šance, že by se samo od sebe rozjelo a on mohl pokračovat v cestě dál. Po pár dnech se zjistilo, že je motor natolik poškozený, že oprava bude trvat několik týdnů a bude to stát několik desítek tisíc.

Nakonec se podařilo auto dát dohromady, a tak jsme mohli spokojeně vyrazit na prázdniny i my. Tady jsem se přesvědčila o tom, že přísloví - Co můžeš udělat dnes, neodkládej na zítřek – stoprocentně platí, protože odkládání povinností se nemusí zrovna dvakrát vyplatit.

Kateřina Valinová, 9.B

Život v kouzelném lese aneb Tak dlouho se chodí se džbánem pro vodu, až se ucho utrhne

V kouzelném lese na konci světa žijí malí a pracovití skřítkové, kteří se starají o zvířátka a všechny obyvatele lesa během dlouhé zimy. Každý rok napečou hromadu dobrého cukroví, aby jejich svěřenci neměli v zimě hlad. Zvířata se vždy těší na cukroví, které skřítkové připraví. Jen se obávají, aby se zase v lese neobjevil zlý a zákeřný hejkal Huhla. Ten totiž už po několikáté skřítkům upečené dobroty ukradl z jejich spíže. Letos se skřítkové rozhodli, že pamlsky musí zachránit pro zvířátka. Zapekli tedy do nich kamení a čekali, až se Huhla zase objeví. Přišel, cukroví opravdu ukradl a snědl ho všechno. Pak si šel odpočinout na svůj strom. Jenže byl tak těžký, že ho větev neunesla a on se svalil dolů do údolí, kde tekla potok a tlustého hejkala odnesl pryč, daleko od kouzelného lesa. Od té doby vládl v lese klid a mír. Letošní Vánoce všichni oslavili společně a pochutnávali si na nově upečeném cukroví.

Zlý hejkal byl za své skutky potrestán přesně podle přísloví: Tak dlouho se chodí se džbánem pro vodu, až se ucho utrhne.

Michaela Lhotová, 9.B

Moje budoucí zaměstnání

Spousta lidí už od útlého věku ví, co chce dělat v budoucnu za povolání. I některé moje kamarádky v tom mají jasno. Chtějí být například učitelkou, kadeřnicí nebo cukrárkou. Já jsem dlouho přemýšlela nad volbou svého budoucího zaměstnání. Chtěla bych, aby to byla práce, která by mě bavila a zároveň i dobře živila, abych si mohla splnit všechny své sny.

Mám ráda pohyb, proto chodím už druhým rokem na street dance. Nejsem se ale jistá, zda by mě tanec uživil celý život. Dost často přemýšlím o škole se zaměřením na cestovní ruch. Miluji cestování, ráda poznávám nové země a jejich kulturu. Myslím, že mi jdou dobře i jazyky, jejichž studiu bych se chtěla více věnovat na střední škole. Líbilo by se mi pracovat jako delegátka u nějaké cestovní kanceláře.

V tomto zaměstnání vidím spoustu kladů. Poznala bych nové kraje, kultury a zvyklosti. Jistě bych si touto praxí zdokonalila jazyky a poznala spoustu zajímavých lidí. Věřím, že tyto poznatky a zkušenosti bych uplatnila i v případném jiném zaměstnání.

Tato práce by však s sebou přinesla i zápory. Hlavním z nich je ten, že bych většinu roku trávila mimo domov a často si musela zvykat na neznámé prostředí, popřípadě i časový posun. Je možné, že bych se touto prací nemohla živit až do starobního důchodu.

Já sama se považuji za komunikativního člověka. Jsem ráda mezi lidmi, proto si myslím, že bych se v zaměstnání delegátky nebo jiné podobné pozici v oblasti cestovního ruchu cítila velmi dobře.

Barbora Hrstková, 9.A

Čím bych chtěla být?

Když jsem byla mladší, můj názor na budoucí povolání se měnil jako počasí. Jednou jsem chtěla být lékařkou, podruhé zas policejním psovodem jako můj táta. Nikdy však mým přáním nebylo stát se účetní po mé mamince.

Teď mi je skoro patnáct let, končím osmou třídu. Tím pádem se musím pomalu rozhodovat, kam bych chtěla jít na střední školu. Už dva roky mám stejnou představu a to takovou, že bych mohla být učitelkou v mateřské školce. Ve svém volném čase chodím pomáhat do té dobříňské.

Popravdě na tento nápad mě přivedla její paní ředitelka. Hned jak mi to řekla, ptala jsem se jí, proč si to myslí. Odpověděla mi, že mě už dlouho pozoruje, jak se k dětem chovám, pomáhám jim a starám se o ně. Prý se jí mé chování a starostlivost moc líbí, proto mi doporučovala jít na střední školu s pedagogickým zaměřením.

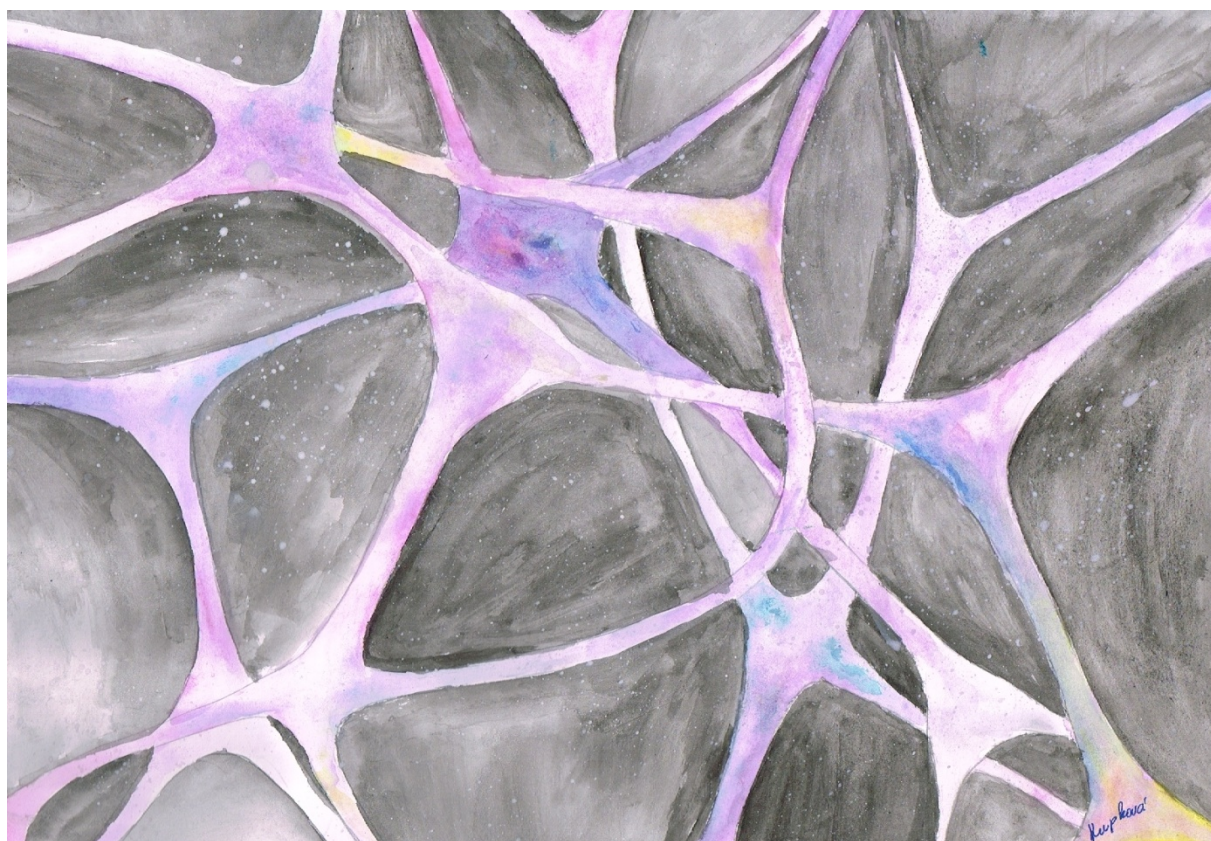
Přišlo mi to jako dobrý nápad, mimochodem s dětmi mě to opravdu ohromně baví. Kolikrát mi jen stačí, abych měla slzy na krajíčku, vidět ta jejich rozzářená očka. Když vejdu do jejich malé jednotřídky, to se ke mně vždy všech sedmadvacet dětí rozběhne a letí mě rychle obejmout. Je to nepopsatelný pocit.

Ale zas na druhou stranu tato škola za prvé požaduje obtížné přijímací zkoušky a za druhé je tam náročný tělocvik, se kterým mám už teď problémy.

Ale přesto doufám a věřím, že to zvládnou. Musím to zvládnout už jen pro ty děti, kterým jsem to slíbila. A také chci dokázat mému tátovi, že nejsem zas tak hloupá, jak on si myslí.

„Táto, já to zvládnou.“

Lucie Burianová, 9.A

Obr. 11

7. LÍČENÍ

Kouzelně magický pohled

V létě, kdy se procházím, a slunce, jasné jako třpyt smějících se očí, září a po nebi se prohánějí bělostní beránci, stávám se letní květinou. Zapouštím kořeny hluboko do země, pohybuji stéblem v rytmu vánku společně s dalšími rostlinami. Zatímco natahuji okvětní lístky vstříc ohnivému kotouči na nebi, vdechuji vůni stromů, léta, svobody...

Ale nyní je tu zima a všechno je jinak. Slunce i hory, jindy tyčící se na obzoru, zakrývají tmavé mraky, z kterých nejspíše brzy dojde k výlevu citů. Stromy jsou holé, stejně jako půda předemnou. Do zad se mi svými mrazivými prsty zarývá vítr a snaží se mne popohnat kupředu.

Někdo by mohl cítit strach. Snad z větví stromů připomínajících sápadící se hnáty Smrti. Či smutek z chmurného počasí. Já si však myslím, že celá tato scenérie nemůže vyjadřovat nic jiného než klid.

Tina Klementová, 9.C

Mé nejmilejší místo

Tady u nás, v Ledčicích, je místo, kam nejraději chodím přemýšlet a odpočívat. Je to, jakoby se tam zastavil čas.

Je krásný slunečný den, jakoby se samo slunce smálo. Jdu po louce, která je samý drn a bodlák, uprostřed ní sedí malý kopeček. Krásnou růžovou barvou ho pokrývá vřes, jako kdyby byl politý růžovými červánky, které se pomalu začínají objevovat na nebi. Krčí se na něm stará moudrá bříza, která je tam posazená jako královská koruna. Už jsem tam, sednu si pod ni a ona jakoby mi pořád něco šeptala. Hledím do dáli a jen tak poslouchám břízu a pozoruji západ slunce. To si sedlo na horizont a začalo se přede mnou schovávat.

Najednou se stmívá, musím domů! Běžím přes louku, ale ta mě nechce pustit. Vlní se, její bodláky mě chytají za nohy. Už je skoro tma, když doběhnu domů.

Na kopeček svítí měsíc a vypadá to, že moudrá bříza si oblékla stříbrný závoj. Na tuto nádhru se už ale dívám z okna pokoje a raduji se z krásně prožitého dne.

Barbora Bušilová, 9.A

Moje oblíbené místo

Jsem daleko od domova, daleko od všech lidí, sedím tu a přemýšlím. Nejkrásnější a mně i nejmilejší místo se nachází u babičky na Šumavě. Je to malý sráz, ze kterého se dívám přímo na jezírko, takové malé, ale lákající všechny kolemjdoucí, aby si do něj šli zaplavat.

Když se podívám dolů, uvidím temně tmavě modrou hladinu vody, která na mě působí tím nejvíce uklidňujícím dojmem, obzvláště, když se od ní odrážejí paprsky slunce. Nalevo od jezírka se nachází cesta, která se klikatí jako had a vede do pohádkového lesíka. Ten ukrývá spoustu tajemství a zvířátek, co se schovávají ve stromech, norách a různých lesních skrýších.

Napravo od vodní plochy to mám ale nejraději. Jsou tam skály, po kterých vesele skáču jako kamzík. Když se dostanu až nahoru, je tam taková menší louka posypaná lučním kvítím a voňavá jako čerstvě vyprané peřinky, do kterých si lehnu a odpočívám. Při těchto chvílích se můj pohled upírá nahoru na tu krásně blankytně modrou oblohu, po které se vesele prohánějí sněhově bílí beránci.

Teď už ale musím rychle domů, aby babička neměla starost, kde jsem. Žádné místo na světě se tomuto nevyrovná, i kdyby bylo sebehezčí.

Kristýna Mandysová, 9.A

ČTVERO ROČNÍCH DOB

Jaro

Je nádherné jarní ráno, okno mám dokořán otevřené a cítím, jak se vlažný čerstvý vzduch prohání po pokoji a hraje si s teplým slunečním paprskem. Ptáčci už započali krásnou píseň, ve které zpívají, jak nádherné ráno to je.

Jaro je část roku, kdy se probudí slunce, odhrne bílou deku a začne se procházet po měkkém zeleném koberci. Příroda se opět vzbudí z dlouhého spánku a začne dělat zázraky. Ještě nedávno opadaný, holý strom si oblékl zelený župan s malými květy a poslouchá křik dětí, které si pod ním hrají.

Bílá přikrývka sněhu už ustoupila, ale je pořád mokro. Slunce přichází a rozdává všem a všemu radost.

Vojtěch Štor, 8.A

Léto

Venku bylo takové horko, až se vzduch chvěl. Ležím v trávě tak zelené, že přechází zrak. Je až s podivem, jak krátká letní bouřka, kdy nebem křižovaly blesky obloha zářila tisíci barev, dokázala dát znovu život horkem spálené krajině.

Louka opět září sytou zelení protkávanou drobnými kvítky letniček jako nevěstin závoj na hustých pramenech vlasů. Kapičky vody v pavučinách ve slunečním svitu září jako diamanty na prstenu. Nadechnu se a cítím život. Nos se mi naplní směsicí vůní všech květin na louce a vůní čerstvě zoraného pole. Ležím na zádech a konečky prstů se dotýkám jemné zelené peřiny pokrývající louku. Nade mnou se klene nebe zaplněné bílými obláčky všech možných tvarů a obrazců. Spousta z nich připomíná nejrůznější možné živé tvory. Když zavřu oči, zjistím, že život je i slyšet. Rozezná se koncert letních zvuků – úžasná symfonie složená z bzučení včel, cvrkání cvrčků, ševelení trávy doplňované zpěvem ptáků. V dálce slyším vodu rozbíjející se o kameny a zrychlující svůj tok, jak naráží do rozbouřených peřejí.

Jakub Krystek, 8.A

Podzimní čas

Léto už pomalu ale jistě odevzdává svou vládu a na řadu přichází podzim. Období, kdy se příroda chystá odpočívat.

Pestrobarevné listí pokrývající stromy připomíná křídla papoušků. Ve slunných dnech můžeme vidět, že lidé opouštějí své domovy a vydávají se na procházky podzimní krajinou. Naopak v nevlídných dnech zůstávají raději doma v teple. Ptáci se stávají němými, protože se připravují k dlouhému letu do teplých krajín. Příroda utichá, jakoby měl nastat konec světa.

To vše je známkou toho, že se zanedlouho objeví zima.

Kateřina Valinová, 9.B

Zimní krajina

Dnes je opravdová zima. Někdo je raději v teple doma u krbu, já ale na krásu a líbeznost zimní krajiny nemohu nechat dopustit. Stojím na louce blízko mého domova. Když se pomalu rozhlédnu, naskytne se mi výjimečný výhled na dokonale zasněženou zimní krajinu.

Paní Zima, nadšená malířka, si dala velmi záležet. Velká borovice uprostřed pole je tak zasypaná sněhem, že se mi zdá, jako by omládla. Vedle ní na ni čeká bělostný závoj jemných závějí jako pro nevěstu. Zima jim přes noc dokreslila stříbřitý třpyt, který závoj zdobí jako nejjemněji vyfoukané skleněné ozdoby. Keřiky u sousedovy chaloupky už nejsou vůbec vidět, schovaly se pod nadýchané polštářky čerstvě napadaného sněhu a odpočívají. Jako strážní andělé nad nimi na zem shlíží rampouchy, které se díky slunci stejně jako celá krajina krásně lesknou.

Přesto tato krásná krajina vypadá poněkud smutně. Stýská se jí po dětech, které by tu sáňkovaly a dováděly. Teď však nemohou, protože musí být ve škole. Příroda je přivítá až odpoledne.

Jonatan Rauchfuss, 8.A

Sen

Když jsem se včera připravovala ke spánku, neměla jsem ani ponětí, co se mi bude zdát. Lehla jsem si do postele a za několik minut usnula. Myslela jsem, že se vzbudím až ráno. To jsem se ale mylila.

Procitla jsem na zelené trávě, měkké jako načechraná peřina. Nad sebou jsem viděla oblohu modrou jako chrpa. Slunce svítilo tak silně, že jsem musela přivřít oči. Ty se mi pomalu začaly zavírat a já myslela, že znovu usnu. Hned mě ale z omylu vyvedlo něco mokrého a lepkavého. S šokem jsem se zvedla a spatřila malou ovečku, která mi právě olízla obličej. Její kožíšek byl jako mraky na obloze. „Copak tu děláš?“ zeptala jsem se. Odpovědí mi však bylo jen krátké zabečení. Za chvíli se celým tím kouzelným místem nesl hlas dalších oveček. Zvedla jsem se a na nedalekém kopečku spatřila starý hrad. Snad v něm před několika lety žil nějaký král a královna. Chtěla jsem si zříceninu prohlédnout více zblízka. Když jsem však udělala krok směrem k ní, postavila se mi do cesty ovečka. Snažila jsem se ji obejít, ale v cestě mi zabraňovaly další, jako by to byly strážci toho hradu. Najednou se mi před očima začaly měnit. Z jejich hebkého bílého kožíšku se stával tmavý a ostrý jako trn. Jejich nevinné oči začaly rudnout, po zádech mi přejel mráz. Otočila jsem se a dala se na útěk. Ti tvorové mě však stále pronásledovali a okolní rostliny se jim snažily pomoci. Nedaleký dub mi svými kořeny podrazil nohy. Upadla jsem na zem a při tom prudkém nárazu jsem čekala bolest.

Žádná však nepřišla a já se vzbudila ve své posteli. S úlevou jsem se podívala na hodiny, ale s hrůzou zjistila, že musím vstávat do školy.

Jana Brotánková, 9.A

Obr. 12

VĚCI O SOBĚ

Vánoční hvězda

Celý rok mě drželi uzavřenou ve velké krabici s ostatními ozdobami. Skleněná baňka mě zleva tlačila do hrotu a zprava mě zase píchaly větvičky umělého vánočního stromce. „Já už chci ven,“ pomyslela jsem si. Když v tu ránu se se mnou otřásl celý svět. Najednou nás oslnilo zlatavé světlo. Bylo to, jako kdyby na vás pražilo slunce milionkrát více. Učila jsem vůni vánočního cukroví - banánky, linecké i vanilkové rohlíčky. Musím říci, že naše rodina vybrala vsutku překrásný stromček. Vysokou jedličku, která jakoby shlížela ze shora a hlídala nás. O chvíli později mě nejmladší dceruška, která přes ten rok opravdu vyrostla, vzala do drobných ručiček a posadila mě na vrchol stromce. Zprvu to velice lechtalo a pocítila jsem závrat' z výšky, ale po chvíli jsem si to začala užívat. Starší z dětí – Lenka - se usadila na pohovku a začala si číst knihu. Nic moc jsem neviděla, jelikož její zrzavé vlasy mi bránily ve výhledu. Den plynul jako voda a najednou tu byla štědrovečerní večeře. Lenka se usadila s kytarou v ruce pod stromček a začala hrát koledy. Její hlas, jemný jako hedvábí, se rozléhal po celém domě a akordy kytary byly skvělým doprovodem. Slyšet tak překrásnou hudbu bylo pohlazením pro duši. Po koncertě se z kuchyně začala linout vůně kapra a smažených řízků. Cítila jsem, jak ve stromce koluje energie, která je převáděna na nás, ozdoby. Konečně přišla moje oblíbená část svátečního večera, a to pouštění skořápkových lodiček. Plamínky se mihotaly jeden vedle druhého a lodičky pluly vedle sebe, takže rodina zůstane celý rok pohromadě. Poté se všichni rozeběhli ven prskat prskavky a u nás se začalo dít něco podivného, až kouzelného. Jak se říká, pravý vánoční zázrak. Domem se rozlíněl zvoneček a děti se draly pod stromček. Takové nadšení a pištění mi přes celý rok chybělo. Dětem oči jen zářily, jako by to byly svíčky.

Celá rodina si společné Vánoce moc užila. Bylo vidět, že děti chápou, že tyto svátky nejsou jen o dárcích, ale o tom, že se rodina sejde společně u jednoho stolu a stráví spolu ten překrásný vánoční čas. Bylo pro mě krásné, takhle je vidět a prožívat to s nimi.

Lucie Procházková, 9.C

List

Jsem list. Ano, obyčejný list. Narodil jsem se na konci jara. V létě jsem si našel kamarády. Stejně staré. Momentálně je říjen a nastává moje proměna. Doteď jsem byl krásně zelený, jen v době podzimu mám červenou, žlutou i hnědou barvu. Začínám se bát, protože mé konečky začínají usychat. Můj nejlepší kamarád už spadl. Né, né, co se to děje! A bum. Jsem na zemi. Ale co to slyším? Dupot a slova. „Mami, ten je ale krásný!“ A už se nesu v rukách malého dítěte. Cítím, jak mi větrem vlaje stonek. Zajímá vás můj další život? Dostal jsem se do pokojíku 10 leté Anežky a sloužím tu jako podzimní výzdoba. Jsem na sebe pyšný. Tak - Ahoj.

Tereza Krejčíková, 9.B

Na cizí planetě

A tak tu stojím, přesně dva tisíce let od okamžiku, kdy první noha, tehdy ještě oblečená ve sněhobílém skafandru, vstoupila na povrch Marsu, který je díky tomu dnes mým domovem. A stejně tak jako lidé, kteří tehdy žili, i já jsem svědkem něčeho fantastického.

Před pár lety byla totiž dokončena teraformace, takže to tady nyní vypadá jako tenkrát na Zemi. Tedy, tak se to alespoň říká. Mars prý dříve nebyl obyvatelná planeta, ale pustá červená koule, opuštěná, bez života a s úmysly usmrtit cokoli, co na ni vstoupí. A dalo by se i říci, že od té doby si to námi obydlené planety tak trochu vyměnily. Planeta Země pomalu přichází o svou zelenou barvu, dalo by se říci, že umírá. To se však o naší marťanské planetě říct nedá. Zrovna jsem na kopci, který je kousek za městem, kde bydlíme. Mám odsud nádherný výhled. V dálce vidím přistávací plochy pro transportéry, které spojují Mars a Zemi. Za těch pár minut, co tu jsem, se jich tu vystřídalalo alespoň deset. Slunce se pomalu loučí za obzorem, nebe se z velmi bledě modré proměňuje na temně černou a já začínám pociťovat výrazné rozdíly mezi horkým dnem a mrazivou nocí. Už jsou vidět první hvězdy, některé až tak daleko, že světlo z nich k nám jde světelnou rychlostí i několik milionů let. V dálce jsou ještě trochu vidět zelené plochy rostlin, které pro nás, marťany, produkují kyslík. Ani ty tu prý nebyly, lidé ze Země je sem časem přivezli, abychom nemuseli nosit kyslíkové přístroje, o kterých mi praděda nedávno vyprávěl. Sice si nedokážu představit, jak to teď na Zemi vypadá, ale rozhodně ne tak překrásně a čistě, jako tady na Marsu.

A kdo ví, jak to tu bude vypadat za další dva tisíce let, až nikdo z nás nebude naživu. Můžeme jen doufat, že obě planety, které jsme si přivlastnili, nás nadále nechají v klidu žít.

Štěpán Cimler, 9.C

Obr. 13

8. SOUTĚŽE

OLYMPIÁDA Z ČESKÉHO JAZYKA

Stalo se to minulý týden

Středa 6:50 hod. – jako každý den slyším povědomý zvuk budíku „crrr“. Vůbec se mi nechce vstávat z vyhrátého pelíšku. Co asi dnešní den přinese?

Ve škole na mě čekají moje nejtěžší předměty – chemie a fyzika, ale odpoledne jedu za svým koněm Valdou. Každou hodinu ve škole na něj myslím. Vyučování naštěstí rychle utíká. Hurá, konečně můžu jet za Valdou. Už se blížím ke stájím, ale čeká na mě veliké zklamání. Trenérka mi povídá: „Když jsem přišla dnes do stájí, jeho box byl otevřený a prázdný.“ Naštěstí se stáj nachází daleko od silnice, a tak doufám, že se mu nic nestalo. Celé odpoledne s trenérkou koně hledáme, ale nikde nebyl. Naše zoufalství je obrovské! Co se asi stalo? Proč Valda utekl? Není zraněný? Moje myšlenky jsou stále s ním. Domů jedu duchem nepřítomná. Večer nemůžu usnout. Další den ve škole mi to nemyslí. Hned po vyučování jedu opět na ranč a s trenérkou procházíme znovu okolí. Najednou v dálce uvidíme siluetu koně. Rychle běžíme jeho směrem. Našli jsme ho v malém příkopu. Odvádíme si ho zpět do stájí a ošetřujeme mu pár škrábanců a roztrhnutou nohu.

Nakonec jsme zjistily, že u jeho boxu nefunguje zajištění. Tyto dva dny byly pro mě jedny z nejhorších a zároveň nejšťastnějších dní v životě.

Tereza Jirásková, 8.C

SOUTĚŽ „ŘÍP – SYMBOL ČESKÉ STÁTNOSTI“

Národní klenot

Viděl jsem hory plné ledu,
však zpívat o nich nedovedu ...

Takto začíná popis Řípu básník Jaroslav Seifert. Teď bych Vám já chtěla přiblížit můj dojem.

Je tak důležitý pro naši vlast a stejně si ho většina lidí ani nevšimne. Mezi takové naštěstí já a moje rodina nepatříme. I když ho nazýváme horou, je to spíše kopec čedičového původu. Někdy, když je mlha, vypadá jako bouřící a kouřící sopka. Podle mě je však nejkrásnější v létě. Řepka rostoucí všude kolem působí jako koberec, jako by samotné slunce před ním smekalo a klanělo se mu. Říp je porostlý stromy, takže je zelený, ovšem jen z dálky. Když přijdete blíž, je zřejmé, že má hnědou barvu jako kterákoliv hora nebo kopec. Cesta nahoru je sice strmá, ale výhled za tu trochu námahy stojí. Můžeme vidět okolní města, jiné hory, elektrárnu, řeku ...

Říp pro mě znamená domov. Vždy když se vracíme z dovolené a vidíme ho, je nám jasné, že jsme u konce své cesty. Jsme doma, ve své vlasti, kterou máme tolik rádi.

Jana Slezáková, 8.B

Seznam použitých obrázků a jména jejich autorů

Obr. č. 1	Ledňáček	Alice Macková, 6.B
Obr. č. 2	Říp	Štěpánka Šámalová, 6.C
Obr. č. 3	Hora Říp	René Havlák, 6.C
Obr. č. 4	Stromy	Štěpánka Šámalová, 6.C
Obr. č. 5	Podzim	Markéta Lipnická, 6.B
Obr. č. 6	Kamarádka	Barbora Kopáčková, 6.C
Obr. č. 7	Portrét	Klára Frydrychová, 6.D
Obr. č. 8	Tvář	Adéla Pffeferlová, 7.B
Obr. č. 9	Hra stínů	Adéla Petrželková, 8.B
Obr. č. 10	Sýkorka	Alice Macková, 6.B
Obr. č. 11	Fantazie	Marie Kupková, 6.C
Obr. č. 12	Okno	Šárka Šafránková, 6.A
Obr. č. 13	Tornádo	Adéla Hrabánková, 6.B

Vydala

Základní škola v Roudnici n.L., Jungmannova 660

Almanach uspořádali:

Dana Jirásková

Lenka Krtíčková

Olga Matějková

Marie Nováková

Kateřina Šindelářová

Milan Vocásek

Výtvarné práce vybrala:

Šárka Drobná

